

VIRGINIA ANDREWS

BUDÚ AJ
TRNÉ

noxi

VIRGINIA ANDREWS
BUDÚ AJ
TRNE

Virginia C. Andrews
Budú aj trne

Copyright © 1981 by The Vanda General Partnership
Translation © 1993 by Alena Redlingerová
Cover desing © 2020 by 3H creative studio
Slovak edition © 2020, 2020 (elektronická verzia) by NOXI, s. r. o.
All right reserved.

V. C. Andrews is a trademark of the Virginia C. Andrews Trust.

TENTO PRÍBEH JE VYMYSLNÝ, MENÁ, POSTAVY, MIESTA A UDALOSTI
SÚ VÝPLODOM AUTORKINEJ FANTÁZIE ALEBO ICH POUŽILA NÁHO-
DOU. AKÁKOLVEK PODOBNOSŤ SO SKUTOČNÝMI UDALOSŤAMI,
MIESTAMI ALEBO LUĎMI, ŽIVÝMI ČI MŔTVYMI, JE CELKOM NÁ-
HODNÁ.

ISBN 978-80-8111-555-4

Venujem Mary a Joan

Prológ

Neskoro večer, keď sa predĺžili tieň, sedela som ticho a nepohnute pri jednej z paulových mramorových sôch. Počula som, ako mi tie sochy šepkajú o minulosti, na ktorú neviem zabudnúť, a zlomyseľne veštia budúcnosť, o ktorej nechcem nič vedieť. V prízračnom svite vychádzajúceho mesiaca sa trblietali bludičky ľútosti, ktoré mi denne pripomínali, čo som mohla a mala urobiť inak. Som však v zajatí svojich inštinktov, vždy som bola. Asi sa už nezmením.

Dnes som si vo vlasoch objavila prvé strieborné nitky, ktoré mi pripomenuli, že by som už mohla byť starou matkou. Striaslo ma. Aká stará matka budem? Aká matka som? V sladkom súmraku som čakala na Chrisa, aby som v jeho modrých očiach našla istotu, že som ešte celkom nevybledla; ja predsa nie som papierová ruža, som živá.

Položil mi ruku na plece, moja hlava si našla miesto na jeho hrudi a obidvaja sme vedeli, že náš príbeh sa pomaly končí. Čaká nás dobré, či zlé? Odpoveď poznajú iba Bart a Jory.

Teraz je to ich príbeh a Bart s Jorym ho porozprávajú tak, ako ho prežili.

ČASŤ PRVÁ

Jory

KEĎ MA OTEC NEVIEZOL ZO ŠKOLY AUTOM, VYSTUPOVAL som zo žltého autobusu na jednom opustenom mieste, kde som si vždy ráno pred odchodom ukryl do kríkov bicykel.

Cesta k nášmu domu bola úzka a kľukatá, neboli popri nej žiadne domy, iba ten veľký opustený, čo ma tak veľmi priťahoval. Rozmýšľal som, kto v ňom asi býval a prečo ostal prázdny. Pri veľkom dome som vždy automaticky spomalil, lebo som vedel, že o chvíľu budem doma.

Náš dom stál neďaleko a celkom sám pri ceste, na ktorej bolo viac zákrut ako v bludisku, cez ktoré sa má myška dostať k syru. Bolo to vo Fairfaxe, asi päťdesiat kilometrov od San Francisca. Za horami, na druhej strane, rástol les z červených smrekov. A ešte sa tam rozprestieral oceán. Miesto, kde sme bývali, bolo chladné, niekedy až nevlúdne. Často sa cez nás v obrovských vlnách prevalila hmľa a zahalila krajinu aj na celý deň, svet bol zrazu studený a neskutočný. Hmľa pôsobila trochu strašidelne, ale aj romanticky a záhadne.

Mal som rád náš dom, ale kdesi v pamäti sa mi vynárali hmlisté, znepokojujúce spomienky na južanskú záhradu, plnú obrovských magnólií, na ktorých viseli mohutné strapce bromélií. Pamätal som si vysokého muža s čiernymi prešedivenými vlasmi, ktorý ma volal svojím synom. Tvár som si nevedel presne vybaviť, ostal mi však dobrý, príjemný pocit tepla a bezpečia, ktorý mi ten muž dával. Najsmutnejšie je, že keď človek vyrastie, už sa nenájde nikto dosť veľký a silný, kto by ho zobral do náručia a pritisol k sebe, aby sa mu zase vrátil ten pocit bezpečia.

Chris bol tretí manžel mojej mamy. Môj vlastný otec zomrel skôr, ako som sa narodil. Volal sa Julian Marquet a vo svete baletu ho poznal každý. Zato o doktorovi Paulovi Scottovi Sheffieldovi, maminom druhom manželovi, určite nikto nepočul za hranicami mesta Clairmont v Južnej Karolíne. A tam na juhu, v tom istom štáte, v meste Greenglenna, bývala moja stará mama z otcovej strany, madame Marisha.

Každý týždeň som od nej dostal list a raz do roka som ju šiel navštíviť. Zdalo sa, že aj ona si želá, skoro tak ako ja, aby som sa stal najslávnejším tanečníkom, akého svet kedy poznal. A tak som sa snažil dokázať nielen jej, ale aj ostatným, že môj otec nežil a nezomrel zbytočne.

Stará mama nebola len obyčajná sedemdesiatštyriročná starenka. Bývala veľmi slávna, a ani na minútu nedovolila, aby sa na to zabudlo. Mal som zakázané volať ju stará mama, keď hrozilo, že to niekto môže počuť a nebudaj uhádnuť, koľko má rokov. Raz mi pošepkala, aby som ju volal mama, ale to sa mi nepáčilo, mal som už predsa mamu, ktorú som veľmi ľúbil. Tak som ju začal volať madame Marisha alebo madame M. ako ostatní.

Na každoročnú cestu do Južnej Karolíny sme sa vždy tešili celú dlhú zimu, rýchlo sme však na ňu zabudli, keď sme sa vrátili do svojho útulného údolia, v ktorom stál náš dlhý dom z červeného smreka, pripomínajúci hniezdo. „Ukrytí v údolí, kde vetry nedujú,“ hovorievala mama často. Príliš často – akoby ju ten vietor veľmi trápil.

Prišiel som k zákrute pred naším domom, odložil som bicykel a vošiel do domu. Nenašiel som Barta ani mamu. Dočerta! Vrútil som sa do kuchyne, kde Emma chystala večeru. Väčšinu času trávila v kuchyni, preto bola taká „príjemne okrúhla“. Keď sa neusmievala, jej dlhá tvár mala prísny výraz; našťastie sa skoro vždy usmievala. Keď nám prikázala, aby sme urobili to či ono, jej úsmev zmiernil ťarchu povinnosti; môj brat Bart zásadne odmietal čokoľvek robiť. Podozrieval som Emmu, že sa okolo neho väčšmi krúti, no on zakaždým rozlial mlieko, keď si ho nalieval sám. Všetko mu padalo z rúk, aj pohár vody, stále do niečoho vrážal. Prevracal stoly, zhadzoval lampy. Ak bola nie-

kde v dome natiahnutá elektrická šnúra, určite sa o ňu zachytil teniskou a spadol – alebo letel na zem mixér či rádio.

„Kde je Bart?“ spýtal som sa Emmy, ktorá čistila zemiaky k hovädzej pečienke, čo už bola v rúre.

„Poviem ti, Jory, už sa teším, až ten chlapec bude mať školu tak dlho ako ty. Nemám rada, keď mi chodí do kuchyne. Musím nechať robotu a len dávam pozor, čo zase zhodí, do čoho vrazí. Chvalabohu, že stojí ten múr, na ktorom sedáva. Čo tam vlastne stvárate, chlapci?“

„Nič,“ klamal som. Nechcel som, aby vedela, ako často sa vykrádame k opustenému domu za múrom a hráme sa tam. Ten pozemok už bol pre nás zakázaným územím, ale rodičia predsa nemusia vidieť a vedieť všetko. „Kde je mama?“ opýtal som sa. Emma povedala, že mama prišla domov skôr, lebo musela zrušiť vyučovanie, o čom som už vedel. „Polovica jej triedy má nádchu,“ vysvetlil som. „Ale kde je teraz?“

„Jory, nemôžem predsa každého strážiť a ešte sa starať o svoju robotu. Pred chvíľou vravela, že pôjde do podkrovia po staré obrazy. Čo keby si šiel za ňou a pomohol jej ich pohľadať?“

To bol Emmin spôsob, ako mi slušne naznačiť, že jej prekážam. Vybral som sa k schodíkom do podkrovia, ktoré boli vo veľkom šatníku vzadu v hale. Keď som prechádzal popri obývačke, počul som, že sa otvárajú a zatvárajú vchodové dvere. Na moje prekvapenie v chodbe nehybne stál otec s čudne zamysleným výrazom v modrých očiach; nerozhodne som zastal, nemal som odvahu zavolať naňho a vyrušiť ho zo zadumania.

Otec odložil čierny lekársky kufrík a zamieril do svojej izby. Musel prejsť okolo šatníka, na ktorom boli mierne odchylené dvere. Zastal a započúval sa tak ako ja do zvukov baletnej hudby, ktoré prichádzali z podkrovia. Prečo je mama hore? Zase tancuje? Vždy, keď som sa jej spýtal, prečo tancuje v tej špine, povedala, že ju čosi „núti“, aby tam tancovala i napriek horúčave a prachu. „Ale otcovi o tom nepovedz,“ varovala ma zakaždým. Po mojom vypytovaní tam prestala chodiť – a už to zase robí.

Rozhodol som sa, že pôjdem hore a vypočujem si, ako sa vyhovorí *jemu*. Lebo teraz ju otec prichytí!

Zakrádal som sa za ním po prstoch hore úzkymi, strmými schodmi. Zastal rovno pod holou žiarovkou, ktorá visela zo stropu podkrovia. Mama ďalej tancovala, akoby nevidela, že z nej otec nevie spustiť oči. V jednej ruke držala metlu, tu ňou zamietla, tam ňou zamietla, pripomínala skôr Popolušku než princeznú Auroru zo *Spiacej krásavice*, ktorej hudba sa ozývala z prastarého gramofónu.

Bože! Zazdalo sa mi, že sa môjmu nevlastnému otcovi srdce prenieslo rovno do očí. Vyzeral vystrašene a ja som vycítil, že mu mama tým tancom ubližuje. Čudné! Nechápal som, čo sa medzi nimi odohráva. Mal som vtedy štrnásť rokov, Bart deväť a ešte veľmi, veľmi veľa nám chýbalo do dospelosti. Láska medzi nimi sa mi videla iná ako medzi rodičmi tých zopár kamarátov, čo som vtedy mal. Bola hlbšia, búrlivejšia, vášnivejšia. Vždy, keď si mysleli, že ich nikto nevidí, vpili sa do seba pohľadmi a nedokázali prejsť okolo seba, aby sa jeden druhého nedotkli.

Teraz, v puberte, som si väčšmi všimal, čo sa deje medzi mojimi najväčšími vzormi. Často som rozmýšľal, koľko rôznych podôb vlastne rodičia majú. Jednu pre verejnosť, na reprezentáciu; ďalšiu pre Barta a pre mňa a tretiu, tú najvrúcnejšiu, ukazovali iba jeden druhému. (Nemohli predsa vedieť, že ich dvaja synovia neboli vždy dosť diskrétni, neotočili sa a neodišli, keď mali.)

Možno sú všetci dospelí takí, najmä rodičia.

Otec upreto hľadel na mamu, ako sa krúti v rýchlych *pirouettes*, na vejár jej svetlých vlasov. Mala na sebe biely trikot a biele *pointes*; fascinovane som hľadel, ako sa zaháňa metlou ani mečom proti starému nábytku, ktorý už nám s Bartom bol malý. Po zemi aj po policiach boli porozhadzované dolámané hračky, detské autíčka a kolobežky, taniere, ktoré ona alebo Emma rozbili a jedného dňa chceli zlepíť. Každým pohybom metly sa roztancovali milióny zlatých zrníčok prachu. Zmätené a chaoticky sa snažili usadiť, skôr ako na ne mama znova zaútočí a rozvíri ich.

„Odíd!“ zvolala ako kráľovná na svojho poddaného. „Chod' a nevracaj sa! Nemuč ma už viac!“ – a krútila sa tak rýchlo, že som sa musel otáčať aj ja, aby sa mi nezakrútila hlava. Energicky zdvihla hlavu, potom nohu, a urobila *fouttes*, ktoré sa jej podarili oveľa lepšie než na javisku. Divo, ako posadnutá, sa čoraz rýchlejšie krútila v rytme hudby, metla v jej ruke bola súčasťou predstavenia, dramatisovala domáce práce tak presvedčivo, že som mal chuť zhodiť topánky, vyskočiť a pridať sa k nej – ako volákedy môj vlastný otec. Mohol som však iba stáť v temnom červenkastom prítmí a pozeráť sa, hoci som tušil, že práve to by som nemal.

Otec prehlto hrču, ktorá mu celkom iste zatiaľ narástla v hrdle. Mama bola taká krásna, mladá a jemná. Mala tridsaťsedem rokov, teda už dosť veľa, no vyzerala mlado a každé neláskavé slovo ju zraňovalo. Bola ako ktorákoľvek šestnásťročná žiačka z jej tanečnej školy.

„Cathy!“ skríkol otec a prudkým pohybom zastavil platňu; hudba so škripaním zmlkla. „PRESTAŇ! Čo to robíš?“

Počula ho, zatrepotala rukami akoby od strachu a rýchlymi, drobnými krokmi, ktoré sa volajú *bourrées*, pribehla k nemu. No iba na sekundu, lebo ďalej pokračovala v sérii *pirouettes*, krúžila okolo neho a zaháňala sa proti nemu metlou! „PRESTAŇ S TÝM!“ zreval otec, vytrhol jej metlu z ruky a odhodil preč. Keď ju schmatol v páse a ruky jej pritisol k telu, silno očervenela. Potom zovretie povolil, aby mohla pohnúť rukami. Ako ranené vtáča so zlomenými krídlami si dlaňami zakryla krk. Modré oči sa nad skríženými bledými rukami zväčšili a stmavli. Plné pery sa jej začali chvieť a pomaly, veľmi pomaly, ako proti svojej vôli, sa napokon pozrela tam, kde ukazoval otcov prst.

Aj ja som sa pozrel a prekvapilo ma, že som uvidel dve dvojité postele v tej časti podkrovia, ktorá sa mala čoskoro prestavovať. Otec mame slúbil, že tu dá urobiť izbu. Dvojité postele medzi týmito haraburdami? Prečo?

Mama prehovorila zastretým, ustráchaným hlasom. „Chris? Ty si doma? Nechodievaš tak skoro...“

Konečne ju prichytil a mne sa ulavilo. Teraz dá všetko do poriadku, povie jej, že nemá tancovať v tomto suchom vzduchu plnom prachu, z ktorého by mohla omdlieť. Aj mne bolo jasné, že sa jej nedarí rýchlo nájsť nejakú výhovorku.

„Cathy, viem, že som sem doniesol tie posteľe, ale prečo si ich zase poskladala?“ zostra začal otec. „Ako si uniesla matrace?“ Potom sa opäť zarazil, keď medzi posteľami zbadal piknikový košík. „Cathy!“ zreval a zagánil na ňu. „Musí sa história opakovať? Nemôžeme sa poučiť z chýb iných? *Musíme to prežívať všetko odznova?*“

Odznova? O čom vlastne hovorí?

„Catherine,“ pokračoval otec chladným, tvrdým tónom, „prestaň sa tváriť tak nevinne, nestoj ako malé dieťa, ktoré prichytili pri krádeži. Prečo sú tu tie posteľe, prečo sú na nich natiahnuté plachty a nové prikrývky? A čo ten piknikový košík? Či sme takých košíkov nevideli dosť na celý život?“ Vtedy mi prišlo na um, že mama tie posteľe dala vedľa seba preto, aby sme si mali kde oddýchnuť, keď budeme zase spolu tancovať. A piknikový košík je predsa košík ako každý iný.

Podišiel som trochu bližšie a skryl sa za stĺp, čo podopieral strešné trámy. Cítil som, že medzi rodičmi je čosi smutné a bolestné; čosi ako otvorená rana, ktorá sa nechce zahojiť. Mama bola v rozpakoch a zrazu akási neistá. Muž, ktorého som nazýval otcom, tam stál celý zmätený; vedel som, že ju chce zobrať do náručia a odpustiť jej. „Cathy, Cathy,“ prosil zúfalo, „nebuď vo všetkom ako ona!“

Mama prudko zdvihla hlavu a vystrela pleciami, v pohľade mala arogantnú pýchu. Odhrnula si dlhé vlasy z tváre a pôvabne sa usmiala. Robila to azda preto, aby jej prestal klásť otázky, na ktoré nechcela odpovedať?

V tom potuchnutom prítmí podkrovia ma premkol čudný chlad. Po chrbte mi prebehol mráz, najradšej by som bol ušiel a niekde sa skryl. Aj som sa hanbil, veď som špehoval – a to bol skôr Bartov štýl, nie môj.

Ako som mohol uniknúť a neupozorniť na seba? *Musel* som zostať v úkryte.

„Pozri sa na mňa, Cathy. Už nie si naivné mladé dievčaťko a toto nie je hra. Tie postele tu nemajú čo hľadať. A piknikový košík vo mne vzbudzuje len ďalšie obavy. Čo ti to, *dopekla*, zišlo na um?“

Roztiahla ruky, akoby ho chcela objať, ale on ju odstrčil a pokračoval: „Nesnaž sa ma obalamutiť, aj tak mi je ťažko. Každý deň sa pýtam sám seba, ako je to, že si sa mi zatiaľ nezunovala, moje city sa nezmenili ani po toľkých rokoch a po tom všetkom, čo sa stalo. Rok za rokom ťa ľúbim, potrebujem ťa, verím ti. Nesnaž sa z mojej lásky urobiť niečo odporné!“

Zatvárala sa zmätene. Ja asi tiež. Vari ju neľúbil naozaj? To mal na mysli? Mama uprene hľadela na postele, akoby ju prekvapilo, že ich tam vidí.

„Chris, pomôž mi,“ hlas sa jej zlomil, pristúpila k nemu a opäť roztvorila náruč. Zase ju odstrčil a pokrútil pri tom hlavou. „Nekrúť hlavou a netvár sa, že nechápeš,“ naliehala. „Nepamätám sa, že by som ten košík kupovala, naozaj nie! Nedávno sa mi snívalo, že som prišla hore a dala tie postele spolu, ale keď som sem dnes vošla a uvidela ich, myslela som, že si to urobil ty.“

„Cathy! JA SOM SEM ŽIADNE POSTELE NEDÁVAL!“

„Poď von z toho tieňa, nevidím na teba.“ Zdvihla drobné bledé ruky, akoby odhrňala neviditeľnú pavučinu. Potom sa na ne zmätene pozrela – zradili ju, alebo naozaj videla pavučiny, čo jej zväzovali prsty?

Otec aj ja sme sa znovu rozhládli po podkroví. Ešte nikdy tu nebolo tak čisto; dlážka vydrhnutá, škatule s haraburdami pekne poukladané. Snažila sa to tu zútulniť obrázkami kvetín, ktoré zavesila na stenu.

Otec pozeral na mamu, ako keby sa zbláznila. Ktovie, čo si myslel a prečo nevedel, čo ju trápi, keď je taký dobrý lekár? Nevedel sa rozhodnúť, či mama iba predstiera, že zabudla? Vyčítal azda niečo iné z omámeného, rozrušeného výrazu jej vydesených očí? Asi áno, lebo ticho a láskavo povedal: „Cathy, netvár sa tak vystrašene. Veď už *neplávaš* v mori klamstva, ani sa nezmietaš bezmocne vo vlnách príboja. *Netopíš sa*. Nejdeš ku dnu. Máš predsa mňa, nemu-

síš sa chytať slamky.“ Mama sa zatackala, skoro spadla, no zúfalo sa otca chytila a on ju pevne zovrel v náručí. „Už je dobre, drahá moja,“ zašepkal; hladkal ju po chrbte a jemnými dotykmi utieral slzy, čo jej vyhrkli. Nežne jej nadvihol bradu a pobožkal ju. Ten božk bol nekonečný, až som zatajil dych.

„Stará matka je mŕtva. Foxworth Hall zhorel do tla.“

Foxworth Hall? A to je čo?

„Nie, Chris. Pred chvíľou som ju počula, išla hore schodmi, ale ty predsa vieš, že sa bojí malých uzavretých priestorov – ako mohla teda vyjsť po schodoch?“

„Nepočula si ju vo sne?“

Striaslo ma. O čom to tu hovoria? Ktorá stará matka?

„Áno,“ mrmlala mama a perami blúdila po otcovej tvári.

„Myslím, že som zaspala a mala som zlé sny. Predtým som sa okúpala a ľahla si v spálni na terasu. Ani neviem, ako som sa sem dostala. Nepamätám sa, prečo som prišla, prečo som tancovala – možno strácam rozum. Niekedy sa cítim ako *ona* a vtedy nenávidím sama seba.“

„Nie, ty nie si *ona*, mama je teraz veľmi ďaleko a už nám nemôže ublížiť. Virgínia je tritisíc míľ odtiaľto a včerajšok sa už nevráti. Vždy, keď začneš pochybovať, polož si jednu otázku – ak sme dokázali prežiť to najhoršie, neporadíme si aj s tým najlepším?“

Chcel som ujsť aj zostať súčasne. Cítil som, že sa začínam topiť v mori klamstva, hoci som nevedel, o čom vlastne hovorila. Díval som sa na tých dvoch ľudí, mojich rodičov, ako na cudzincov – mladších, slabších a menej spoľahlivých.

„Pobožkaj ma,“ zamrmlala mama. „Zobuď ma a zažeň odo mňa duchov. Povedz, že ma ľúbiš a nikdy neprestaneš.“

Otec ochotne splnil jej želanie. A potom chcela, aby s ňou tancoval. Vrátila prenosku na platňu a opäť zaznela hudba.

Skrčený som z úkrytu pozoroval, ako sa otec ťažkopádne pokúša robiť zložité baletné kroky, ktoré by pre mňa boli hračkou. Neoplýval obratnosťou ani pôvabom, aby mohol byť partnerom skúsenej tanečnice. Bolo trápne pozorovať, ako sa snaží. Po chvíli pustila mama hudbu, pri ktorej mohol viesť on.

*Tancujeme tmou,
kým hudba hrá nám, tancujeme tmou...*

Teraz si už otec bol istý, pritisol si mamu k sebe, líce na líce, a už sa kĺzali po parkete.

„Chýbajú mi papierové kvety, čo za nami poletovali,“ povedala ticho.

„Dole pod schodmi sedeli dvojčky a pozerali televíziu.“ Oči mal zatvorené, hlas mu znel tlmene, ako zo sna. „Mala si iba štrnásť rokov a na moju veľkú hanbu som ťa už vtedy ľúbil.“

Hanbu? Prečo?

Ved' ju predsa nepoznal, keď mala štrnásť. Zmraštil som čelo a rozmýšľal, kedy sa to vlastne zoznámili. Hneď po autohavárii, pri ktorej im zahynuli rodičia, mama s mladšou sestrou Carrie predsa ušli z domu. Autobusom sa dostali až na juh, kde sa ich ujala láskavá černoška Henny a zaviedla ich k svojmu zamestnávateľovi doktorovi Paulovi Sheffieldovi, ktorý ich veľkoryso prijal; uňho našli domov. Mama sa vrátila do baletnej školy a tam sa zoznámila s Julianom Marquetom – mojím otcom. Narodil som sa až po jeho smrti. Potom sa mama vydala za otca Paula. Otec Paul bol Bartov otec. To bolo dávno, dávno predtým, ako sa zoznámila s Chrisom, mladším bratom otca Paula. Tak ako ju mohol ľúbiť, keď mala *štrnásť*? Klamali nás? Ach Bože, Bože...

Hudba dohrala a hádka znova prepukla: „Dobre, už ti je lepšie, si v poriadku,“ povedal otec. „Sľúb mi, že nech sa so mnou stane čokoľvek, zajtra alebo niekedy v budúcnosti, prisahaj, že nikdy, ale naozaj nikdy Joryho a Barta neskryješ v podkroví, aby si mohla bez prekážok vstúpiť do nového manželstva!“

Celý ohromený som pozoroval, ako mama energicky pohodila hlavou a prerývaným hlasom povedala: „Tak toto si o mne myslíš? *Ako si môžeš myslieť, že som taká ako ona?!* Možno som tie posteľe naozaj dala spolu. Možno som sem priniesla aj košík. Ale nikdy v živote by som... by som... Chris, ty predsa vieš, že by som to nikdy neurobila!“

Čo by neurobila, čo?

Začala hrešiť. Nadávala mu, nespúšťajúc z neho spalujúci, zlostný pohľad svojich modrých očí.

Spotil som sa a všetko ma rozbolelo. Hneval som sa na otca, rozčarovali ma jeho slová. On má predsa vedieť, že mama by nikdy nič také neurobila. Nedokázala by to! Má ma rada. Má rada aj Barta. Hoci sa jej niekedy mihnú v očiach tiene, keď sa naňho pozerá, nikdy, nikdy by nás sem nezavrela.

Otec nechal mamu stáť uprostred podkrovia a zamieril ku košíku, otvoril okenice a vyšmaril ho von cez otvorené okno. Chvíľu sa pozeral, ako padá k zemi, a plný hnevu sa obrátil k mame:

„Možno len zväčšujeme hriechy našich rodičov tým, že spolu žijeme. Bojím sa, že to nakoniec ublíži Jorymu a Bartovi – nech ti ani nenapadne večer mi v posteli šepkať o adoptovaní ďalšieho dieťaťa. Nemôžeme si to dovoliť. Nemôžeme ďalšie dieťa zatahnuť do problémov, ktoré sme si sami narobili. Ty si nevedomuješ, Cathy, že keď si sem dala tie posteľe, podvedome si sa pripravila na to, čo urobíš, ak naše tajomstvo vyjde najavo?“

„Nie,“ namietla s bezmocne rozhodnými rukami. „Ako by som mohla? Také niečo by som nevedela urobiť.“

„To musíš najskôr dokázať!“ odvrkol. „Nech sa stane čokoľvek, nikdy nedáme, nikdy *nedáš* svoje deti do podkrovia, aby si zachránila seba alebo mňa.“

„Nenávidím ťa, keď si to o mne myslíš!“

„Chcem byť trpezlivý a veriť ti. Viem, že ešte trpíš nočnými morami a stále ťa mučí to všetko, čo sa stalo, keď sme boli mladí a nevinní. Musíš sa správať ako dospelá, je načas, aby si sa pozrela sama na seba. Ešte si si nevedomila, že podvedomie sa často spája s realitou?“

Podišiel k nej, znova si ju pritisol k sebe, tlmeným hlasom ju utíšil a potom pobožkal; a ona sa ho pritom krčovitou, zúfalo držala. (Ale prečo bola taká zúfalá?)

„Cathy, srdce moje, zbav sa strachu, ktorým ťa otrávil krutá stará matka. Chcela, aby sme verili v peklo a jeho večné muky. Existuje len peklo, ktoré si sami pripravíme,

a nebo, ktoré si stvoríme medzi sebou. Nesnaž sa narušiť moju vieru, láska moja, svojimi podvedomými skutkami. Nemám nič iné okrem života s tebou.“

„Tak potom nechod' v lete na návštevu k *tvojej* matke.“ Otec zdvihol hlavu a chvíľu pozeral ponad mamu. V očiach mal bolesť. Zošuchol som sa na dlážku, sadol si a hľadel na nich. Čo sa to tu deje? Prečo sa odrazu bojím?